

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/507/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7813203006
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Slobodník
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2014:7813203006.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jána Slobodníka a sudcov JUDr. Táne Veščičikovej a JUDr. Andreja Šalatu, vo veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o., Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR Kušník, s. r. o., Advokátka kancelária, Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanému O.Š. B., F., R. T. XXX/X, o zaplatenie 1.202,55 € istiny s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku 12C/200/2013-42 z 13.8.2013 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobca nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému sa ich náhrada nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

Súd prvého stupňa (ďalej len súd) rozsudkom žalobu zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Rozsudok o. i. odôvodnil tým, že žalobca podanou žalobou voči žalovanému domáhal, na základe akých skutkových a právnych dôvodov, reprodukoval výpoveď žalovaného na pojednávaní 13.8.2013 (zápisnica na č.l. 39), uviedol, čo mu vyplynulo zo zmluvy o postúpení pohľadávok z 1.3.2007, z pripojenej zmluvy o vydaní a používaní „pôžičkovej karty“ Quatro prémium z 26.7.2004, č. 0001410984 a konštatoval, že k zmluve bola pripojená Dohoda o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku z 13.5.2009 a vychádzajúc z § 37 ods. 1 a § 558 OZ, mu nepochybne vyplynulo, že v tomto prípade pri uzatváraní Dohody absentovala vôľa žalovaného uznať záväzok, že absencia prejavu vôle je dôvodom vyslovenia neplatnosti takéhoto právneho úkonu. V prípade uznania dlhu, zdôraznil, že sa jedná o jednostranný úkon dlžníka, ktorý je adresovaný veriteľovi a zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlhu existoval, že v prípade uznania dlhu, sa právny následok dostaví len vtedy, ak ten, kto ho uznal, vedel o tom, že je dlh premlčaný, že žalovaný v čase podpisovania Dohody nebol zjavne informovaný ani o tom, že svojím podpisom uznal dlh a už vôbec nie o tom, že v čase podpisovania Dohody bol dlh už premlčaný.

V súlade s vykonaným dokazovaním konštatoval, že uzavretá Dohoda o splátkach a uznaní záväzku je neplatná v časti uznania dlhu, a urobil záver, že v danom prípade ide zjavne o spotrebiteľský vzťah, v zmysle ktorého právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému pôžičkovú kartu, že z pripojenej zmluvy však nie je zrejmé, či k uvedenej pôžičkovej karte bol poskytnutý úverový rámec, pretože v časti " údaje o úvere" sa nevyskytovali žiadne údaje, že nie je ani zrejmé, akým spôsobom a na základe čoho sa dopracoval žalobca k výške dlžnej sumy, zvlášť pokiaľ sú Obchodné podmienky, ktoré majú tvoriť súčasť zmluvy, nečitateľné. Zo samotného textu zmluvy mal za zrejmé, že sa jedná o formulárovú zmluvu, obsah ktorej žalovaný nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť, pričom sa jednalo o zmluvu, ktorú právny predchodca žalobcu využíval aj v prípade uzatvárania zmlúv s ďalšími osobami. Nejednalo sa o individuálne dohodnuté zmluvné podmienky. Súd posudzoval tento spotrebiteľský vzťah v súlade

s príslušnými ust. zák. č. 258/2001 Z. z., v znení neskorších predpisov o spotrebiteľskom úvere, a príslušnými ust. § 52 a nasl. OZ, účinného v období uzavretia zmluvy.

V súlade s uvedenými ust., posudzoval plynutie premlčacej lehoty na základe vznesenej námietky premlčania, v zmysle príslušných ust. Obč. zák., aj s poukazom na pripojenú Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku. Konštatoval, že Dohoda, ktorou si žalobca predížil premlčaciu lehotu, je neplatná z vyššie uvedených dôvodov a preto súd neprihliadal na plynutie premlčacej lehoty, ktoré by malo nastať na základe neplatne uzavretej Dohody. Mal za zrejmé, že žalobca využil inštitút predĺženia premlčacej lehoty, ktorý je upravený v ust. § 401 OZ a je teda výhradne inštitútom obchodno-záväzkových vzťahov, že ust. § 100 a nasl. OZ takéto predĺženie nepripúšťa. Pokiaľ si žalobca takýmto spôsobom zabezpečoval plnenie do budúcnosti, súd konštatoval, že sa jedná o neprijateľnú podmienku, ktorá spôsobuje neplatnosť takéhoto právneho úkonu.

Citujúc znenie § 100 ods. 1, OZ, § 101, § 103 OZ a z pripojeného Dodatku č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok mu vyplynula predčasná splatnosť pohľadávky k 17.5.2005, že trojročná lehota na uplatnenie nároku uplynula dňom 17. 05. 2008 (č.l. 19), že žaloba bola podaná na súd dňa 20.3.2013, to znamená po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty a na základe daného stavu súd žalobu zamietol z dôvodu uplynutia lehoty na uplatnenie nároku.

O trovách konania súd rozhodol v súlade s ust. § 142 ods. 1 O. s. p. (jeho znenie citoval) a uviedol, že žalobca nemal úspech vo veci a úspešný žalovaný si náhradu trov konania neuplatnil, z toho dôvodu súd náhradu trov nepriznal žiadnemu z účastníkov konania.

Proti uvedenému rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu, a citujúc znenie § 110 ods. a § 558 OZ 13.5.2009 uviedol, že žalovaný podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku (ďalej len „Dohoda“), prostredníctvom ktorej uznal svoj záväzok voči žalobcovi vzniknutý zo zmluvy o vydaní a používaní pôžičkovej karty č. 0001410984 uzavretej so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a.s. vo výške 1.202,55 € s prísl. čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok, že predmetná Dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka, teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Zároveň žalovaný potvrdil vedomosť o premlčaní dlhu a následkoch tým spojených. V tejto súvislosti žalobca poukázal na čl. 3 bod 3.1 Dohody, v ktorej je jednoznačne, zrozumiteľne a jasne uvedené: „Osoby uvedené v bode 1.2 a, alebo 1.3 tejto Dohody vyhlasujú, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch.“ Obsahom Dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula, sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10 ročná premlčacia doba, a to priamo zo zákona. Ďalej uviedol, že podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, že uznanie práva podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ nemožno stotožňovať s inštitútom uznania dlhu podľa § 558 OZ, čo potvrdzujú aj odlišné právne dôsledky, ktoré s nimi zákon spája. Uznanie premlčaného práva nie je z hľadiska účinkov spojených s § 110 ods. 1 OZ viazané na vedomosť dlžníka, že uznal premlčané právo. K prerušeniu plynutia pôvodnej premlčacej doby a začatiu plynutia novej 10 ročnej premlčacej doby dochádza bez ohľadu na to, či dlžník v čase uznania o premlčaní vedel alebo nie. Na rozdiel od uvedeného, úprava obsiahnutá v ust. § 558 OZ spája vedomosť toho, kto uznal premlčaný dlh, o jeho premlčaní, so vznikom vyvrátiteľnej domnienky, že dlh v čase uznania trval. To znamená ust. § 110 ods. 1 OZ nepodmieňuje samotné uznanie dlhu a jeho účinky (hoci aj vo vzťahu k premlčanému dlhu) s nutnosťou vedomosti toho, kto dlh uznal, o jeho premlčaní a jeho následkoch. Tvrdil, že podpísaním Dohody došlo k začatiu plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby, teda právny účinok spojený s uznaním práva, ktorý predpokladá §110 ods. 1 druhá veta OZ, t.i. prerušenie plynutia pôvodnej premlčacej doby a začiatok plynutia novej 10 - ročnej premlčacej doby v tomto prípade nastal a z uvedeného dôvodu sa žalovaný nemôže brániť námietkou premlčania, že rovnaký právny názor zastáva aj Najvyšší súd Českej republiky v nasledovných rozsudkoch: 3 Cz 6/68, 33 Cdo 155/2007, 33 Odo 934/2005, 33 Odo 1039/2004,33 Odo 133/2005. Poukázal na to, že žalovaný, keďže si je vedomý svojho existujúceho záväzku voči veriteľovi, ho v súlade s dobrými mravmi a svojím svedomím chce uhradiť, avšak vzhľadom na to, že pre svoju zlú finančnú situáciu ho nemôže uhradiť naraz v plnej výške, sa slobodne rozhodne uzavrieť s navrhovateľom Dohodu, v zmysle ktorej mu je umožnené uhradiť existujúci záväzok postupne

v splátkach a tým, že žalovaný podpísal Dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splatení nebude figurovať v databázach neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná Dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah Dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním žalovaný nemal možnosť oboznámiť a okrem toho žalovaný Dohodu podpísal vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si Dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť Dohodu s takýmto obsahom, vysloviť s ňou svoj súhlas svojím podpisom, resp. odmietnuť ju a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ide o prejav slobodnej vôle odporcu, ktorý si je vedomý svojho záväzku, uzavrieť so žalobcom predmetnú Dohodu a svoj záväzok postupne splatiť v dohodnutých splátkach. Vytýkal súdu, že neprihliadol na jednoznačný dôkaz, že žalovaný sa dohodol s veriteľom na splátkach, zároveň uznal svoj záväzok voči žalobcovi. Žalobca považuje takéto vyhodnotenie listinných dôkazov za bezbrehú a ničím neodôvodnenú ochranu žalovaného ako spotrebiteľa a porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, ktorá vedie k tomu, že osoby, ktorým bol poskytnutý úver, tento nakoniec nebudú musieť vrátiť. Takýmto postupom súdu budú veritelia nútení neposkytovať dlžníkom možnosť splácania dlhu v splátkach, ale okamžite pohľadávky uplatniť na súde. Zároveň si dovoľil poukázať na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa (viď. Rozsudok Nejvyššího soudu České republiky, sp.zn. 23 Cdo 1201/2009 a tiež komentár Občanský zákoník I Komentár. I. vydanie, Praha: C.H.Beck, 2008), že účelom ochrany spotrebiteľa je zabezpečiť rovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán tak, že súd má povinnosť ex offo prihliadať na neprijateľnosť a neplatnosť zmluvných podmienok. Účelom ochrany spotrebiteľa však v žiadnom prípade nemôže byť zbavenie spotrebiteľa akejkoľvek zodpovednosti za záväzkové vzťahy, do ktorých vstupuje. Zastával názor, že súd vybočil z medzí a účelu ochrany spotrebiteľa upravenej v Obč. zák., keď úplne negoval hmotnoprávne inštitúty upravené v Obč. zák., a to uznanie práva v zmysle ust. § 110 ods. 1 Obč. zák., ako aj uznanie záväzku v zmysle ust. § 558 Obč. zák., vychádzajúc pritom iba z domnienok, ktoré riadne neodôvodnil. Mal za to, že posúdenie platnosti Dohody a jej súladu s normami na ochranu spotrebiteľa sa musí opierať o logickú a dôvodnú úvahu, nepostačuje konštatovanie, že si spotrebiteľ podpísaním predmetnej Dohody zhoršil svoje zmluvné postavenie, pretože tu ide o zákonný následok uznania dlhu, že podpísaním predmetnej Dohody, nemohlo dôjsť k zhoršeniu zmluvného postavenia žalovaného, ale práve naopak, tým že si žalobca hneď neuplatnil svoj nárok voči žalovanému v súdnom konaní, poskytol žalovanému možnosť vyhnúť sa navýšeniu pohľadávky o prípadné trovy konania a trovy právneho zast. a možnosť zaplatiť pohľadávku postupne v dohodnutých splátkach. V súvislosti s úvahami o prípadnom narušení rovnováhy vo vzájomných právach a povinnostiach žalobcu a žalovaného je podľa jeho názoru potrebné zaoberať sa určitou a zrozumiteľnosťou textu Dohody. Neplatnosť, resp. neprijateľnosť predmetnej Dohody však nemohla byť spôsobená samotnou nevedomosťou spotrebiteľa o právnych následkoch uznania práva v zmysle § 110 ods. 1 Obč. zák. a uznania dlhu v zmysle § 558 Obč. zák.. Daným prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani pri najmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. V danom prípade došlo navyše k uznaniu dlhu a teda k plynutiu novej premlčacej doby. Zároveň mal za potrebné poukázať na skutočnosť, že žalovaní sú v mnohých prípadoch v omeškaní s úhradou dlžnej sumy niekoľko rokov, pričom v snahe zabrániť súdnemu riešeniu vecí sú vyzývaní písomne, telefonicky, vykonaním osobných návštev, v snahe zabezpečiť úhradu dlžnej sumy ešte pred podaním žalobného návrhu za účelom mimosúdneho vyriešenia vecí a zabrániť tak zbytočnému navyšovaniu dlžnej sumy. Žalovaní si boli vedomí svojho záväzku, avšak ten uhradený nebol. Konanie žalovaného nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takému konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Žalobca zastával názor, že žalovaný po tom, čo sa oboznámil s obsahom Dohody, svojím podpisom svoj existujúci záväzok uznal a vyjadril svoju vedomosť s premlčaním pohľadávky. Žalovaný nebol k podpisu Dohody žiadnym spôsobom donútený, uzatvorením predmetnej Dohody taktiež nedochádza k zhoršeniu postavenia odporcu ako spotrebiteľa, ale práve naopak, žalobca poskytol žalovanému možnosť plniť už existujúci splatný záväzok, s plnením ktorého sa žalovaný dostal do omeškania, v splátkach. Na podporu svojich tvrdení žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp. zn. 7Co/79/2013 zo dňa 27.03.2013, Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 25Co/323/2012 zo dňa 30.04.2013, Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 17Co/55/2013 zo dňa 07.05.2013 a Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23Co/7/2013 zo dňa 27.02.2013. Na základe vyššie uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ust. § 220 O.s.p. ho zmenil tak, že vyhovie návrhu žalobcu v plnom rozsahu, resp. v zmysle ust. § 221 ods. 1 a 3

O.s.p. ho zrušil a vrátil vec súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Zároveň si uplatil voči žalovanému trovy konania a právneho zast. v prvostupňovom i odvolacom konaní, pričom trovy právneho zastúpenia odvolacieho konania pozostávajú z jedného úkonu právnej služby vo výške 73,69 € s DPH a režijného paušálu k úkonu právnej služby vo výške 9,37 € s DPH, spolu 83,06 € s DPH (podanie odvolania).

Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods.2 O. s. p. - v ostatných prípadoch, t.j. neuvedených v § 214 ods.1, možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 212 ods.1,3 O. s. p. a rozsudok potvrdil podľa § 219 ods.1,2 O. s. p., lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil, odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu a odvolací súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, pretože dôvody napadnutého rozsudku sú správne, na čom nič nemenia ani skutočnosti uvedené v odvolaní.

Ani jeden zo žalobcov uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

Neúplnosť zistenia skutkového stavu [§ 205 ods. 2 písm. c) O. s. p.] je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvého stupňa nevykonal účastníkom navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonal dôkazy účastníkmi navrhnuté, nemôže byť v sporom konaní relevantným odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že účastník, ktorý odvolanie uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré hoci boli tvrdené, súd prvého stupňa nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za správne právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

Súd prvého stupňa úplne zistil skutkový stav veci, pričom žalobca v odvolaní ani neuvádza, ktorý ním navrhnutý dôkaz spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť nevykonal a ani v odvolacom konaní neoznačil dôkaz, ktorý by bol rozhodujúci pre posúdenie veci a ktorý by bolo potrebné vykonať.

Právnym posúdením je činnosť súdu prvého stupňa, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania).

Súd použil správny právny predpis, správne ho aj vyložil a na daný skutkový stav ho i správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania.

K správny, výstižný a presvedčivý dôvodom uvedeným v odôvodnení napadnutého rozsudku možno doplniť, že uznaním dlhu, urobeným vo forme podľa § 558 O. z., sa zakladá vyvrátená právna domnienka (predpokladá sa), že dlh v čase uznania trval a na to, aby uznanie dlhu malo tieto účinky, je potrebné, aby dlžník písomne uznal, že zaplatí svoj dlh, určený čo do dôvodu aj výšky, že uznanie dlhu je jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi a zabezpečuje uznaný záväzok tým, že v dôsledku ním založenej právnej domnienky zvýhodňuje postavenie veriteľa. Uznaný dlh môže byť aj dlh premlčaný, avšak takéto uznanie zakladá právnu domnienku existenciu dlhu v čase jeho uznania len vtedy, ak dlžník, ktorý dlh uznal, vedel o jeho premlčaní a ak dlžník nevedel o premlčaní, či už pre omyl skutkový alebo právny (napr. že nepoznal ust. o premlčaní), nemá jeho uznanie uvedené právne účinky.

Aj súdna prax sa zjednotila v tom, že pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Ak však uznávajúci nevedel o premlčaní dlhu, výkladom a contrario možno dospieť k záveru, že uznanie dlhu uvedený právny následok nemá a nezáleží na tom, či dlžník o premlčaní nevedel z dôvodu neznalosti právnej úpravy premlčania alebo z iných dôvodov (skutkových).

K výhrade žalobcu o tom, že žalovaný podpísal dohodu o uzavretí splátkového kalendára a uznanie záväzku, v ktorom uviedol, že má vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, je potrebné uviesť, že takéto dohoda je v rozpore s dobrými mravmi. Je potrebné, o. i. dodať, že „vyhlásenie“ o tom, že

osoby uvedené v bode 1.2, alebo 1.3 Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznání závázku (pod bodom 1.2 Dohody je uvedený žalovaný) majú vedomosť o tom, že ide o premlčaný dlh a rovnako o jeho následkoch, bolo dopredu (žalobcom) pripraveným textom v podobe formulára, vytlačeným drobným písmom, podsunutým žalovanému na podpis, ktorého obsah dlžník - žalovaný nemohol ovplyvniť a text vyhlásenia o premlčanom dlhu splyva a „stráca“ sa v ďalšom texte Dohody a umožňuje to, že si ho bežný spotrebiteľ nemusí všimnúť, prehliadne a neprečíta si ho a pokiaľ by si ho aj precítal, ťažko možno predpokladať, že spotrebiteľ, pokiaľ nemá právnické vzdelanie, by si mohol byť vedomý právnych následkov uznania premlčaného dlhu.

Podľa § 224 ods.1 O. s. p. ustanovenie o trovách konania pred súdom prvého stupňa platí aj pre odvolacie konanie.

Podľa § 142 ods.1 O. s. p. účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Žalobca nemal v odvolacom konaní úspech, preto nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania a žalovanému žiadne trovy nevznikli, preto mu ich náhrada nebola priznaná.

Výsledok hlasovania - pomer hlasov: 3 hlasy za (§ 3 ods.9 tretia veta zák.č.757/04 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.